

Dial. Anc. Gaul., provant de lligar-ho amb un aquità *Ex-Perccennio* i un *perccennis* que pretén entendre com 'altíssim' (243). Res en aqueixa cacera de mosques voltants, no puc pendre seriosament.

¹ Deu haver-hi error per l'Erau, on hi ha un «hameau» *Perpignan* agre. a Rohis des de 1830 i abans era de Graissessac [uns 110 k. dret al N. de Perpinyà] (distr. Bessiers, a 8 k. de St. Gervais-sur-Mare) Eug. Thomas *Di. To. Herault*, p. 145.—² De fet no era més que cedir a la ridícula, pintoresca, etim. que conta el baix poble rossellonès, i posa indulgentment en joc Mn. Cinto Verdaguer, en un episodi final de *Canigó*, que ens el conta amb evident jocularitat: la del pastor *Pere Pinya* que baixa de Cerdanya a fundar la futura gran ciutat... També a mi me la contava amb aires d'oracle el meu informant pastor, el vell Narra de Llívia i Angostrina: un «toro» [!] que es deia *pera pinya*, escapat d'una pleta de Carlit, va parar a Perpinyà! Quasi que Aebischer sembla voler rentar la cara a la rondalla de la vora del foc.

PERPUNXENT, Vall de ~

En el Migjorn valencià, al Sud del Benicadell, sector mitjà de la vall del riu d'Alcoi, de 6 a 10 k. al Nord-est de Cocentaina.

Extractem de Cavanilles: «paralelo a la Baronia de Planes, por la parte N. yace el valle de *Perpunchent*; encomienda de la orden de Montesa; 2 h. --- de N. a S. entre las vertientes de Benicadell y las montañas de Planes, y casi tres de E. a O., desde el Azafor hasta el condado de Cocentaina, se estrecha hacia E. terminando por la garganta del río Alcoi --- va disminuyendo lo inculco por la aplicación de los naturales --- suben por las faldas de los montes, plantando viñas, higueras --- antiguamente 4 pueblos, llamados *Alquenecia*, *Benillup*, *Beniarras* --- hoy pron. *Beniarrés*, y *Llorja*, habitados por más de 170 familias, quedan del segundo, 2 o 3 malas casas --- sus dueños se establecieron en Llorja: hoy 260 casas; *Beniarrés* 240» (II, 156-7); i molts més sobre els conreus i els rics tresors d'aigua. En termes semblants Mateu i Llopis: «El Montcabrer separa les dues valls: la d'Agres i la de *Perpunchent*». Tenim, doncs, aquí la variant PERPUNXENT, que distingirem com (A).

Però hi ha altres variants. En primer lloc, una variant (B) sense la -n-: PERPUTXENT. És real, i fins és l'única que tinc confirmada de viva veu, per la meua enq. de Beniarrés: «ací és *vál de perpučén*» declararen en aquest poble (XXXIII, 63.12); i és la que reflecteix M. Gadea, a desgrat de la seva mala grafia (apitxat ultracorregit) «el ric raím --- que es cria en los condats de Muro y Cocentayna, en la baronia de Planes (y en les valls de Çeta y *Perpugent*)» (*T. del Xè*,

1, 14). S.Siv, escriu *Perpuchent*, com a nom de la vall (p. 360); i com a nom de l'antic castell, del qual dóna cites (sense precisar la forma del nom) en els anys 1259, 1293 i 1315: en què hi havia esgl. servida per un rector; i diu que Escolano troba a la vall els 4 poblets citats per Cavanilles, amb 170 cases de moriscos entre tots. Reglà-B.: 1609: «Val de *Perpuchent*» 150 focs de moriscos, de la comanda de Montesa (p. 116) (Lapeyre només en dóna dades a nom de *Lorxa* i de *Benillup*).

MENCIONS ANT. A) *Rept.* Amb l'encapçalament PERPUNXEN, el 1248 es donen a «Martino de *Pichacen* et 19 socis suis» 4 i 3 jovades de terra (a c. u.) «in termino de *Perpunchen*» (Bof. 333.4); 1244: En un conveni entre Alazrac i Jaume I (i el seu fill), el capítol moro ret homenatge al nostre rei d'una desena de castells: en un text conservat en redacció aragonesa l'A.C.A. perg. 947 on s'enumeren els castells de la zona, acabant amb Galinera i *Borbunchen*:¹ on tenim la forma corresponent al nostre *Perpunchén* amb les *p* arabitzades com *b*, i amb el fet d'assimilar *e-u* en *o-u*, que era normal en la fonètica mossàrab; 1319: *Perpunchent*, de la comanda de Montesa (MiretS., *TemplH.*, p. 403). Fins ací, doncs, tots són formes corresponents a la variant (A).

De la variant (B), 1267: *Perpuxen*, citat junt amb *Fontilles* [llogaret de la Vall d'Alcalà] (Mtz.Fdo., *DocValACA* I, nº 737); 1268: *Perpuxent*, cit. junt amb *Travadell* (Mtz.Fdo., o. c. I, nº 841); 1273: *Perpuxen* (id. ib. I, nº 1420, *ACA*, reg. 31, fº 118).

Antigament es troba una tercera variant (C), de gran importància per a l'anàlisi etimològica del mot, i la connexió amb importants i difícils parònims toponomàstics: PERPUNYENT: 1258: castillo de *Perpunchent* (que Mtz.Fdo., o. c. I, nº 206, cita de l'A.C.A., reg. 10, fº 106). I de nou l'any 1309: *Perpunchent*, cit. junt amb *Ogern* (o. c. I, nº 206) (reg. 10, fº 113vº).

I hi hagué encara una variant (D), PURXENT, que és la que dóna Sarthou en *G.G.R.V.*: «en la vertiente Norte de Benicadell está el valle de *Purchent* y los condados de Concentaina y Muro» (*G.G.R.V.*, Val., II, 8).

És una greu complicació trobar notes variants, ben divergents i ja d'antic, i no ben explicables l'una per l'altra. Del que no hi ha dubte possible és que és un nom romànic, d'herència mossàrab, puix que té dues p-p, fonema estrany a l'àrab. Per tant, en principi s'imposa veure-hi un dels nombrosos NLL derivats en -IANUM, del tipus de *Marinyén*, *Bocairén*, *Ontinyén*, *Bairén*, *Picassén*, *Parcén*, (-én canviat després en -ent), que hem anat veient i explicant, sense gran dificultat, com derivats de NPP romans, amb el conegut fenomen de la imela aràbiga. Per la forma morisca *Borbunchén* d'Alazrac (supra) s'acaba de veure palesa la pertorbació de l'àrab. Doncs pre-